

ԿԻԼԻԿԵԱՆ ՄՈՒՏԻՐՆԵՐՈՒՆ

Օտարական, բարձրանանք սա դիմացի լերան վրայ՝
 Որուն քովեն կը հոսի եղեգներուն մէջ լալով
 Սիհոնն՝ ուր վաղը կարմիր քըղամիդներ պիտ' լըւան
 Մայրերը մեր ցաւագին: Օտարական ըշտապէ,
 Չի մերկ ոտքերըս կ'այրին մոխիրներուն վըրայ տաք
 Եւ ըսկըսաւ քու երկար պարեգօտիդ քըղանցն ալ
 Ճապաղիքի մէջ թըրջիլ: Օտարական, ըշտապէ'...
 Կիսայրեաց ցուպս խօսքիս ուղղութեամբ ցոյց կու տայ քեզ՝
 Ահա քաղաքն ու գիւղերն ու արօտներն ու ափերն՝
 Ուրկէ անցաւ Կրակի Յեղն Ատտիղասի ձիուն վրայ:
 Ծուխերն են հոն եւ բոցերն՝ որ տակաւին բլուրէն վեր
 Յովին շունչով ալեծուփ կը սողոսկին, կ'ամփոփուին,
 Յետոյ տրեն լեզուի պէս կատարն ի վեր կ'երկըննան:
 Կը վառի հողն իսկ, նայէ՛, բորբ հորիգոնը մեր շուրջ
 Յըրափողփող պըսակ մ'է՛ որուն կեդրոնը կանգուն
 Մենք կը դողանք սըգաւոր ոգիներու պէս օտար:
 Կը լըսե՛ս ձայնն հեռաւոր եղեգներուն բըռնկած՝
 Որոնց միջեւ կ'ածխանան յաւերժարսերն անտառին:
 Նարընջենի ճիւղերու ի՛նչ խընկաբոյր ճարճատիւն,
 Ի՛նչ մոխրացող այգեստան, տատրակի ի՛նչ վուվուներ:
 Բոցը կ'անցնի, ու քամին գալով անոր ետեւէն
 Խանձած սեզերը առած սարերէն վեր կը մըրըկէ:
 Ո՛վ դողահար մերկութիւն խըլուրդներու խուղերուն՝
 Որոնք նըման ոզնիի արտերուն մէջ կ'յայտնըին,
 Ո՛վ աւերակը բլրան վըրայ շինուած հիւղերուն՝
 Ուրկէ կ'ելլեր հայ գեղջուկն առաւօտեան աղօթքով
 Արարչութիւնը հողին արթընցնելու բահին տակ:
 Օտարական, կը տեսնե՛ս ինչպէս այսօր տնակներն այդ